

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 12 października 2006 r.

w sprawie pomocy państwa nr C 11/2005 (ex N 21/2005), którą Niemcy planują przyznać na budowę rurociągu do przesyłu etylenu w Bawarii

(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 4836)

(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2007/385/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z ww. artykułami ⁽¹⁾ oraz po uwzględnieniu tych uwag,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) Dnia 2 grudnia 2003 r. Niemcy poinformowały Komisję o zamiarze formalnego zgłoszenia planowanej subwencji dla projektu budowy rurociągu pomiędzy Ludwigshafen (Badenia-Wirtembergia) i Münchsmünster (Bawaria).
- (2) Celem zapewnienia pewności prawnej dnia 12 stycznia 2005 r. Niemcy zgłosiły wspomniany środek, który ich zdaniem jest środkiem infrastrukturalnym, a nie pomocą państwa.

- (3) Dnia 16 marca 2005 r. Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające w stosunku do prawdopodobnej pomocy państwa. Decyzja Komisji w sprawie wszczęcia postępowania wyjaśniającego została opublikowana dnia 26 kwietnia 2005 r. w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾. Komisja wezwała wszystkie zainteresowane strony do przedstawienia uwag dotyczących przedmiotowej pomocy.

- (4) W odpowiedzi na wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego Niemcy przedłożyły swoje uwagi pismem z dnia 19 kwietnia 2005 r. (patrz: sekcja 5).

- (5) Komisja otrzymała uwagi innych zainteresowanych stron. Europejskie Stowarzyszenie Wytwórców Produktów Naftowych (Association of Petrochemicals Producers in Europe – APPE), kilka bawarskich przedsiębiorstw nieuczestniczących bezpośrednio w projekcie (Mineraloelraffinerie Oberrhein GmbH & Co. KG (zwane dalej Miro), Bayernoil Raffineriegesellschaft mbH, Industriepark Gersthofen Service GmbH & Co. KG (zwane dalej IGS)) oraz Austria poinformowały w pismach z dnia 2 maja, 12 maja, 17 maja, 3 czerwca oraz 8 czerwca 2005 r. o swoim pozytywnym stanowisku. Producent z branży petrochemicznej, który chciał pozostać anonimowy, dnia 24 maja 2005 r. wyraził krytyczne stanowisko. Uwzględniono uwagi Austrii, pomimo że nadeszły one po upływie 30-dniowego terminu podanego do wiadomości w *Dzienniku Urzędowym*.

⁽¹⁾ Dz.U. C 100 z 26.4.2005, str. 18.

⁽²⁾ Patrz: przypis 1.

- (6) Otrzymane uwagi przekazano Niemcom dnia 16 oraz 20 czerwca 2005 r. z prośbą o zajęcie stanowiska.
- (7) Dnia 14 lipca 2005 r. Niemcy wypowiedziały się na temat uwag zainteresowanych stron.
- (8) Dnia 28 października 2005 r. Komisja zwróciła się o udzielenie uzupełniających informacji, których Niemcy udzieliły w piśmie z dnia 24 listopada 2005 r.
- (9) Od końca 2005 r. miały miejsce liczne kontakty oraz powstała obszerna korespondencja między władzami federalnymi i władzami kraju związkowego Bawaria, przedstawicielami przemysłu w Bawarii a Komisją.
- (10) Dnia 8 lutego 2006 r. Niemcy przekazały pismo, do którego dołączone były pisma przedsiębiorstw BASF, Borealis, Clariant, Infracore Gendorf, Infracore Hoechst, MOL Group, OMV (Österreichische Mineralölverwaltung Aktiengesellschaft) Austria, OMV Germany, Ruhr Oel GmbH (ROG) oraz pisma konsorcjum Aethylen-Rohrleitungs-Gesellschaft (ARG) i konsorcjum Ethylen-Pipeline Süd GmbH & Co. KG (EPS), które są potencjalnymi beneficjentami planowanej pomocy. Dnia 21 lutego 2006 r. Bawaria przedłożyła kolejne uwagi oraz zmienioną treść pisma przedsiębiorstwa Infracore Hoechst. Dnia 5 lutego 2006 r. producent z branży petrochemicznej, który wypowiedział się już dnia 24 maja 2005 r., przedłożył swoje kolejne stanowisko, w którym tym razem pozytywnie ocenił planowaną pomoc, pod warunkiem że będzie zagwarantowany otwarty dostęp do sieci pomiędzy Rotterdamem a Bawarią.
- (11) W piśmie z dnia 24 lipca 2006 r., do którego dołączono liczne załączniki, Niemcy przekazały zmienioną propozycję pomocy państwa dla projektu budowy rurociągu. Pismo to zostało uzupełnione pismami z dnia 14 sierpnia i 7 września 2006 r., które w szczególności dotyczyły udziału Landesanstalt für Aufbaufinanzierung Förderbank Bayern (zwanego dalej „LfA”), banku, którego jedynym właścicielem jest Bawaria.

2. OPIS

2.1. Projekt

- (12) Projekt polega na budowie rurociągu o długości 357 km z Ludwigshafen do Münchsmünster o przepustowości rocznej 400 000 ton. Obecnie pomiędzy Ludwigshafen a Münchsmünster nie przesyła się etylenu. W tabeli 1

przedstawiono planowane ilości. Ponieważ produkcja nie odpowiada zużyciu etylenu, w pierwszych latach oczekuje się przepływu netto w kierunku Ludwigshafen, podczas gdy w następnych latach może być odwrotnie. Wartości w tabeli nie uwzględniają jeszcze wybuchu w fabryce polietylenu firmy Basell (patrz motyw 24). Jeżeli zakład zostanie odbudowany, a możliwości produkcyjne będą porównywalne, to jego zamknięcie w 2015 r. staje się mniej prawdopodobne, co oznacza zdecydowanie mniejszy przepływ netto po 2015 r. Odbudowa przy jednoczesnym zwiększeniu możliwości produkcyjnych oznaczałaby niższy przesył łączny w całym prognozowanym okresie.

Tabela 1

prawdopodobne wielkości przesyłu (w 1 000 ton/rok)

	2008–2009	2010–2014	od 2015
Producent			
OMV	[... (*)	[...]	[...]
Ruhr Oel	[...]	[...]	[...]
Odbiorca			
Wacker	[...]	[...]	[...]
Borealis	[...]	[...]	[...]
Clariant	[...]	[...]	[...]
Vinnolit	[...]	[...]	[...]
Basell	[...]	[...]	[...]
Nowi inwestorzy	[...]	[...]	[...]
Przesył netto	140	80	200

(*) Informacja poufna

- (13) Opłatę przesyłową ustalono na podstawie taryfy spółki Aethylen-Rohrleitungs-Gesellschaft, np. 34,21 EUR za tonę za całą długość rurociągu albo 0,0957 EUR za tonę metryczną i kilometr. Te taryfy są obowiązujące dla członków konsorcjum oraz innych użytkowników rurociągu i będą corocznie dostosowywane w oparciu o niezależną wycenę.
- (14) Planowane koszty rurociągu wynoszą 154 mln EUR, tzn. 14 mln EUR więcej niż pierwotnie przewidywały Niemcy. Wzrost kosztów całkowitych wynika ze wzrostu kosztów budowy (łącznie z zakupem praw oraz z działaniami na rzecz ochrony środowiska) oraz ze wzrostu kosztów działalności (energia energetyczna, ubezpieczenie). Po podjęciu przygotowawczych kroków prawnych wymagane opracowania powinny być gotowe do 2006 r.; rurociąg ma być zbudowany w 2007 r.

i zgodnie z pierwotnym projektem oddany do eksploatacji we wrześniu 2007 r. W ramach procedury wydawania koniecznych zezwoleń ocenia się wpływ na środowisko zgodnie z dyrektywą Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne ⁽³⁾.

- (15) Planowany rurociąg będzie eksploatowany zgodnie z zasadą wspólnego przewoźnika oraz zasadą otwartego dostępu („common carrier/open access”), zasadą niedyskryminujących opłat za przesył („non-discriminatory fees”), a także zasadą minimalnego zysku („minimum profit”). Wszyscy producenci i odbiorcy etylenu będą mogli korzystać z rurociągu na takich samych warunkach. Rezerwa możliwości produkcyjnych zostanie obliczona tak, aby zasady te mogły być realizowane (dostępna rezerwa zdolności produkcyjnych wynosi ok. 50 %). Warunki te muszą być spełniane przez co najmniej 25 lat.

2.2. Pomoc państwa

- (16) Bawaria zamierza przyznać subwencję w wysokości 44,85 mln EUR, co pokrywa 29,9 % kosztów inwestycyjnych w wysokości 150 mln EUR lub 29,1 % najwyższych planowanych kosztów w wysokości 154 mln EUR. Koszty planowanej inwestycji w następujący sposób rozkładają się w latach 2004–2008: 4,5 mln EUR 2004 roku, 7,8 mln EUR w 2005 roku, 54,2 mln EUR w 2006 roku, 86 mln EUR w 2007 roku i 1,5 mln EUR w 2008 roku. Subwencja nie przekroczy 29,9 % kosztów i będzie odpowiednio zmniejszona, jeżeli koszty całkowite nie przekroczą 150 mln EUR.
- (17) Niemcy twierdzą, że bez subwencji Bawarii projekt byłby ekonomicznie nieopłacalny, ponieważ koszty przesyłu byłyby znacznie wyższe (54,6 EUR za tonę) i w związku z tym niekonkurencyjne. Ponadto oczekiwany zysk z inwestycji, nawet uwzględniając planowaną subwencję w wysokości 44,85 mln EUR oraz pośrednie korzyści dla członków konsorcjum, będzie wynosił tylko 1,2 %. Poza tym nie należy zapominać, że w przypadku odbudowy zakładu firmy Basell z większymi możliwościami produkcyjnymi przesyłane ilości, a co za tym idzie zysk z inwestycji, będą niższe (patrz motyw 24).

⁽³⁾ Dz.U. L 175 z 5.7.1985, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 156 z 25.6.2003, str. 17).

2.3. Beneficjent

- (18) Beneficjentem jest Etylen-Pipeline Süd GmbH & Co. KG (zwane dalej „EPS”) ⁽⁴⁾, konsorcjum, do którego należą przedsiębiorstwa z branży petrochemicznej ⁽⁵⁾: BASF AG, Borealis Polymere GmbH, Clariant GmbH, OMV Deutschland GmbH, ROG, Vinnolit GmbH & Co. KG oraz Wacker Chemie GmbH, a także LfA Förderbank Bayern ⁽⁶⁾.

2.4. Produkcja etylenu

- (19) Etylen jest gazem bezbarwnym i najprostszym węglowodorem nienasyconym (alkenem). Olefina ta produkowana jest zwykle w instalacjach petrochemicznych (w instalacjach krakingu parowego) z ropy naftowej (albo jak jest to powszechne w Europie, w postaci benzyny ciężkiej, albo w postaci gazowej); przy tym powstają etylen i propylen w stałym stosunku. Etylen jest podstawowym surowcem do produkcji polimerów (np. polietylenu, polichlorku winylu i polistyrenu), które następnie służą do produkcji tworzyw sztucznych do różnych zastosowań.

- (20) Etylen jest gazem o działaniu odurzającym, duszącym, bardzo łatwopalnym, w połączeniu z powietrzem jest wybuchowy i należy do najwyższej grupy wybuchowości. Poza nielicznymi wyjątkami, kiedy to transport odbywa się drogą morską, co wiąże się z wysokimi kosztami, gaz transportowany jest wyłącznie rurociągami, które łączą bezpośrednio producentów i odbiorców. Od lat sześćdziesiątych poszczególne przedsiębiorstwa lub konsorcja, jak ARG, zbudowały szereg sieci rurociągów do przesyłu etylenu (o różnej długości, często tylko o lokalnym zasięgu). Natomiast transport pochodnych etylenu jest o wiele prostszy.

⁽⁴⁾ EPS składa się właściwie z dwóch przedsiębiorstw:

- spółki Etylen-Pipeline Süd GmbH & Co. KG, która odpowiada za projektowanie, budowę i eksploatację rurociągu, a której komplementariuszem jest spółka Etylen-Pipeline Süd Geschäftsführungs GmbH, nieposiadająca udziałów kapitałowych, oraz kilku komandytariuszy z udziałami w kapitale spółki w wysokości 700 000 EUR, są to firmy BASF, OMV i Ruhr Oel, z których każda ma 20 % udziałów, oraz firmy Borealis Clariant, Vinnolit i Wacker, które mają po 10 % udziałów (LfA Förderbank Bayern nie będzie ani komplementariuszem, ani komandytariuszem w spółce Etylen-Pipeline Süd GmbH & Co. KG i nie będzie gwarantować finansowania projektu)
- spółki Etylen-Pipeline Süd Geschäftsführungs GmbH, która zarządza spółką Etylen-Pipeline Süd GmbH & Co. KG, i w której LfA posiada 25,1 % kapitału w wysokości 28 000 EUR; pozostały kapitał należy do partnerów przemysłowych spółki Etylen-Pipeline Süd GmbH & Co. KG.

⁽⁵⁾ BASF jest zarówno producentem, jak i odbiorcą etylenu, OMV i Ruhr Oel są producentami, a Borealis, Clariant, Vinnolit i Wacker są odbiorcami. Duży odbiorca etylenu w Bawarii, firma Basell, nie uczestniczy w projekcie budowy rurociągu.

⁽⁶⁾ Patrz: pkt 11.

(21) Zgodnie z danymi liczbowymi podanymi przez Niemcy moce produkcyjne w Europie Zachodniej w 2002 r. wynosiły 23,2 mln ton, z czego ponad 10 mln ton przypadało tylko na Niemcy i państwa Beneluksu. W latach 2002–2003 produkcja wzrosła o 2,6 % do 20,7 mln ton. Ponieważ zużycie w Europie Zachodniej przewyższało zdolności produkcyjne, w 2002 r. trzeba było importować łącznie 0,24 mln ton. W Europie Środkowej i Wschodniej (z dziesięcioma nowymi państwami członkowskimi włącznie) możliwości produkcyjne na koniec 2002 r. wynosiły 2,24 mln ton, a zużycie 2 mln ton.

(22) Popyt na etylen koreluje z popytem na tworzywa sztuczne, a ten ze wzrostem PKB. Z tego wynika prawdopodobny wzrost zużycia etylenu w następnych latach o około 2 % w Europie Zachodniej i o około 5,5 % w Europie Środkowej i Wschodniej. Producenci etylenu niepodłączeni do rurociągu konkurują pośrednio na rynkach pochodnych etylenu.

(23) Branża petrochemiczna w Europie od dawna przynosi zyski, chociaż konkurencja jest coraz ostrzejsza w związku z restrykcjami w dziedzinie ochrony środowiska i silną konkurencją ze strony dostawców polietyleny z Bliskiego Wschodu, gdzie gaz jest tanim surowcem. Ponieważ jednak wykorzystanie gazu ogranicza liczbę produktów ubocznych, Europa jest w tym względzie bardziej konkurencyjna. Ponadto istotne znaczenie mają koszty transportu, zwłaszcza w przypadku dostaw w głąb kontynentu europejskiego. Inwestycje umożliwiające zwiększenie mocy produkcyjnych na Bliskim Wschodzie podejmuje się głównie w celu zaspokojenia szybko rosnących rynków w Chinach i innych państwach południowoazjatyckich. Jeżeli te rynki z jakiegokolwiek powodu zmniejszyłyby jednak swoje tempo rozwoju, europejski przemysł chemiczny musiałby sprostać wzmożonej konkurencji z Bliskiego Wschodu.

(24) Na rynek etylenu w Bawarii składają się dwa zakłady produkujące etylen, które znajdują się w Münchsmünster-Gendorf-Burghausen i należą do OMV i Ruhr-Öl Germany, a także szereg odbiorców etylenu, którzy z etylenu produkują polietylen oraz inne produkty. Są to: Basell GmbH (Münchsmünster), Clariant GmbH, Vinnolit GmbH & Co. KG (Gendorf), Borealis Polymere GmbH, Wacker-Chemie (Burghausen). Dnia 12 grudnia 2005 r. miał miejsce poważny wypadek w zakładzie firmy Basell; do przywrócenia produkcji polietyleny konieczne są znaczne inwestycje. Dotychczas nie zapadła decyzja o odbudowie; Basell podkreśla, że nie bez znaczenia jest, czy zostanie wybudowany rurociąg z Ludwigshafen do Münchsmünster.

(25) Tabela 2 przedstawia wielkość produkcji etylenu oraz dostaw między poszczególnymi przedsiębiorstwami.

Tabela 2

Dotychczasowa produkcja i dostawy

W tonach (dane za 2003 r.)

	OMV Deutschland GmbH, Burghausen	Ruhr Oel GmbH, Münchs- münster
Basell GmbH, Münchsmünster (przed wybuchem)	[...]	[...]
Clariant GmbH, Gendorf	[...]	[...]
Vinnolit GmbH & Co. KG, Gendorf	[...]	[...]
Borealis Polymere GmbH, Burghausen	[...]	[...]
Wacker-Chemie, Burghausen	[...]	[...]
Produkcja ogółem	350 000	320 000

2.5. Sieć rurociągów do przesyłu olefin o zasięgu europejskim

(26) Niemcy wyjaśniły, że planowany rurociąg ma być częścią sieci rurociągów do przesyłu olefin o zasięgu europejskim. Istniejące rurociągi do przesyłu etylenu mają łączną długość ok. 2 500 – 3 000 km, do nich przyłączonych jest około 50 % przedsiębiorstw z branży. Istnieją następujące niepołączone wzajemnie, regionalne sieci rurociągów:

— Europa północno-zachodnia (Rotterdam-Ludwigs hafen), oraz połączenie z rurociągami do przesyłu substancji chemicznych (z rurociągiem do przesyłu etylenu) port Rotterdam-Maasvlakte; rurociąg Rotterdam-Moerdijk-Antwerpia; rurociągi spółki Aethylen-Rohrleitungs-Gesellschaft ARG, rurociąg Wesseling (Kolonja)-Frankfurt (156 km); rurociąg Frankfurt-Ludwigshafen (68 km);

— rurociąg do przesyłu etylenu i propylenu Antwerpia-Feluy (Walonia);

— Europa Środkowa (Stade-Leuna-Neratovice);

— Francja (Marsylia/Berre-Feyzin-Carling); odcinek od Morza Śródziemnego do Viriat (Bourg-en-Bresse) zbudowano w latach siedemdziesiątych, a odcinek Viriat-Carline (396 km) w 2001 r.;

— Zjednoczone Królestwo: Grangemouth-Wilton, Grangemouth-Stanlow, Stanlow-Wilton; nowy rurociąg do przesyłu etylenu Teesside-Saltend (150 km) został wybudowany w 2001 r.;

— Włochy północne (Ravenna-Porto Marghera-Mantua);

— Bawaria: rurociągi Münchsmünster-Gendorf (112 km), Gendorf-Burghausen;

— Europa Wschodnia (Słowacja-Ukraina).

(27) Planowany rurociąg ma być przyłączony do istniejących rurociągów pomiędzy Münchsmünster i Gendorf/Burghausen oraz pomiędzy Ludwigshafen i Wesseling. Możliwe są także dodatkowe odgałęzienia sieci rurociągów, np.

— do Republiki Czeskiej, np. Münchsmünster-Litvinov, z rurociągiem do Europy Środkowej włącznie;

— do Włoch i Chorwacji, np. Burghausen-Porto Maghiera;

— do Austrii, np. Burghausen-Schwechat z opcją poprowadzenia rurociągu przez Słowację na Węgry;

— do Francji, np. Ludwigshafen-Carling.

Dzięki tym odgałęzieniom planowany rurociąg byłby istotnym łącznikiem pomiędzy branżą petrochemiczną w Europie Zachodniej i Wschodniej.

(28) W piśmie, które zostało dołączone do pisma Niemiec z dnia 8 lutego 2006 r., przedsiębiorstwo OMV, które posiada zakłady w Bawarii (Burghausen) oraz w Austrii (Schwechat koło Wiednia) i niedawno zwiększyło swoje zdolności produkcyjne w Schwechat, w przypadku pozytywnej decyzji w sprawie projektu EPS wyraziło zamiar powołania zespołu roboczego, który zajmie się przekształceniem istniejącego rurociągu w Schwechat (około 150 km na zachód) w rurociąg do przesyłu etylenu oraz jego przedłużeniem do Burghausen. OMV spodziewa się, że wyniki pracy zespołu roboczego będą znane pod koniec 2006 r. Ponadto przedsiębiorstwo poinformowało o zleceniu sporządzenia analizy do tego projektu, którego realizacja potrwa 7 do 14 lat. MOL Group (do tego koncernu należą również słowacki Slovnaft

i węgierski TVK), lider w Europie Środkowej, nieuczestniczący w projekcie EPS, również wyraził swoje poparcie dla tego projektu, jednak za priorytetowe uznał połączenie z istniejącym ukraińskim rurociągiem do przesyłu etylenu, a mianowicie przez Słowację (Pressburg) i Węgry (Szashalombatta (Budapeszt)/Tiszaujvaros). W trakcie rozmów prowadzonych przez Komisję i Niemcy zapowiedziano zlecenie kolejnych studiów wykonalności, np. przedłużenie rurociągu do Republiki Czeskiej, pomiędzy Leuna w Niemczech Wschodnich a Polską (pod kierunkiem polskiego przedsiębiorstwa PKN Orlen) oraz pomiędzy Ludwigshafen a Carling we Francji (pod kierunkiem BASF i Total).

(29) Przyłączenie do wystarczająco rozbudowanej sieci rurociągów do przesyłu olefin ma duże znaczenie dla przemysłu, ponieważ pozwoliłoby ono na przewyciężenie wąskich gardeł w zaopatrzeniu surowców, zwiększenie elastyczności i bezpieczeństwa dostaw oraz zwiększenie elastyczności wyboru lokalizacji dla nowych inwestycji. Z tego powodu stowarzyszenie tej branży angażuje się w połączenie i rozbudowę poszczególnych systemów do przesyłu etylenu i/lub propylenu, tak, aby powstała sieć rurociągów do przesyłu olefin o większym zasięgu (⁷).

(30) Niemcy oraz właściciele rurociągów, które miałyby być połączone z planowanym odcinkiem Ludwigshafen-Münchsmünster, zapewnili Komisję w trakcie postępowania wyjaśniającego, że w stosunku do tych rurociągów zostaną zastosowane zasady *wspólnego przewoźnika* („common carrier”) oraz *otwartego dostępu*. Dotyczy to następujących rurociągów:

— rurociągi systemu ARG: rurociąg Wesseling-Kolonia-Frankfurt, własność spółki Infracorv Höchst (⁸), która również eksploatuje rurociąg, oraz rurociąg Frankfurt-Ludwigshafen (68 km), własność spółki BASF, która również eksploatuje rurociąg;

— rurociągi zasilające zakłady przemysłowe w Bawarii: rurociągi Münchsmünster-Gendorf (112 km), własność spółki Infracorv Gendorf (⁹), która również eksploatuje rurociąg, oraz rurociąg Gendorf-Burghausen, własność spółki OMV, która również eksploatuje rurociąg.

(⁷) Porównaj raport Europejskiego Stowarzyszenia Wytwórców Produktów Naftowych (APPE): „The Development of a European Olefins Pipelines Network and Its Benefits”, maj 2003 r. (patrz: adres internetowy: <http://www.petrochemistry.net/templates/shwPressroom.asp?TID=4&SNID=16>).

(⁸) Udziały w Infracorv Höchst posiadają: Clariant (32 %), Aventis (30 %), Celanese (27,2 %), Nutrinova (4 %), Lil Europe (3,8 %) i Basell (3 %).

(⁹) Udziały w Infracorv Gendorf posiadają: Clariant (50 %) i Vinnolit (11 %), obie firmy są członkami konsorcjum. Pozostałe 39 % posiada Celanese.

- (31) Niemcy twierdzą, że sieć rurociągów obejmująca całą Europę, a w szczególności ten projekt, zabezpieczyłyby długoterminowo przyszłość branży petrochemicznej w Bawarii oraz prawie 17 700 miejsc pracy w branży.

3. PRZYCZYNY WSZCZĘCIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA WYJAŚNIAJĄCEGO

- (32) Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające, ponieważ miała wątpliwości, czy Niemcy słusznie twierdzą, że subwencja nie stanowi pomocy państwa, a ogólny środek infrastrukturalny. Komisja wyraziła również wątpliwość, czy środki pomocy są zgodne ze wspólnym rynkiem. Wydaje się, że projekt nie przynosi żadnych korzyści dla ochrony środowiska, bezpieczeństwa transportu oraz natężenia ruchu drogowego, lub że w najlepszym przypadku są one znikome. Nawet jeśli rurociąg ma strategiczne znaczenie dla przemysłu chemicznego w Bawarii, to jednak może być przyczyną niedozwolonego zakłócenia konkurencji. Szacowana rentowność projektu jest wprawdzie niska, jednak zyski dla istniejących producentów etylenu i propylenu mogą być znaczne. Rurociąg umożliwi przesył znacznych ilości etylenu między spółkami znajdującymi się wzdłuż niego, ale także do innych regionów, gdzie może on bezpośrednio konkurować z etylenem pochodzącym od innych dostawców spoza Bawarii, Badenii-Wirtembergii i Nadrenii-Palatynatu. Nie można także wykluczyć wpływu na rynek propylenu.

- (33) Komisja stwierdziła ponadto, że ten projekt w pewnym stopniu jest porównywalny z projektem budowy rurociągu do przesyłu propylenu pomiędzy Rotterdamem, Antwerpią i Zagłębiem Rury, dla którego Komisja zatwierdziła pomoc dnia 16 czerwca 2004 r. ⁽¹⁰⁾. Jednak można stwierdzić istotne różnice. Rurociągiem nie przesyła się dużych ilości etylenu, a transport drogą wodną lub koleją jest faktyczną alternatywą dla rurociągu do przesyłu propylenu; tylko w przypadku rurociągu do przesyłu etylenu przewidziano rabaty na przesył większych ilości, przy długoterminowych umowach oraz rezerwacji, co wzbudziło wątpliwości Komisji, że warunki dla członków konsorcjum i innych użytkowników będą rzeczywiście takie same; Komisja stwierdziła, że planowana intensywność pomocy wynosiła 50 %, a nie poniżej 30 %, jak w tym drugim przypadku.

4. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

- (34) Pisma otrzymane w trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego zawierają pozytywne uwagi APPE i Austrii, które zwracają uwagę na korzyści dla Europy

i rozbudowy rurociągu do przesyłu olefin. Również bawarskie przedsiębiorstwa Miro, Bayernoil i IGS, niebiorące bezpośredniego udziału w projekcie, wypowiedziały się pozytywnie, w szczególności podkreśliły znaczenie projektu dla przyszłości branży petrochemicznej w Bawarii. Natomiast producent etylenu, który chciał pozostać anonimowy, wyjaśnił dnia 24 maja, że rurociąg jest regionalną, defensywną inwestycją, której celem jest przysporzenie korzyści lokalnym producentom i w żaden sposób nie przyczyni się ona do zwiększenia konkurencyjności producentów olefin. Jednak opowiedział się on za budową rurociągu do przesyłu olefin o zasięgu europejskim.

- (35) W pismach, które zostały dołączone do pisma Niemiec z dnia 8 lutego 2006 r., bezpośredni uczestnicy projektu EPS jednogłośnie wyrazili poparcie dla projektu i określili go mianem pierwszego kroku w stronę sieci o zasięgu europejskim. OMV i MOL przedłożyły obszernie uwagi (patrz motyw 28). BASF, *Infraserv Gendorf* i *Infraserv Hoechst* zapowiedziały stosowanie zasad otwartego dostępu i niedyskryminujących taryf w przypadku połączenia planowanego i istniejących rurociągów (patrz motyw 30).
- (36) Dnia 5 lutego 2006 r. konkurent, który chciał pozostać anonimowy, przedstawił Komisji swoje uwagi, pozytywnie oceniając projekt, o ile oba prywatne rurociągi łączące Bawarię z ARG-System będą działały na zasadzie *otwartego dostępu*.

5. UWAGI NIEMIEC

- (37) Niemcy potwierdziły swoje stanowisko w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, utrzymując, że środek nie stanowi pomocy państwa, ponieważ nie przysparza selektywnej korzyści, lecz przyczyni się do powstania niedyskryminującej infrastruktury, do której dostęp będzie otwarty dla wszystkich użytkowników. Niemcy podkreśliły również, że w związku z trudnościami, jakich następcza przesył etylenu, wartością i długoterminowością inwestycji, a także wzajemną zależnością między etylenem a propylenem, wycofanie się tylko jednego producenta lub odbiorcy etylenu w Bawarii spowodowałoby efekt domina, którego skutki byłyby odczuwalne dla innych przedsiębiorstw przemysłowych: zamknięcie jednego zakładu produkcyjnego spowodowałoby spadek rentowności pozostałych zakładów, a to mogłoby skutkować zakończeniem działalności przez kolejnych producentów i odbiorców etylenu. W ten sposób znaczna ilość pracowników prawdopodobnie straciłaby miejsca pracy. Wybuch w zakładzie Basell w Münchsmünster mógłby obrazować

⁽¹⁰⁾ Patrz: pkt 47.

początek takiej reakcji łańcuchowej. Niemcy podkreślają znaczenie włączenia projektu do sieci o zasięgu europejskim, szczególne znaczenie rurociągu dla Bawarii, a także skutki niepowodzenia projektu systemu w Bawarii dla innych obszarów w Europie, ponieważ rurociąg w Bawarii będzie istotnym łącznikiem między rurociągami w Europie Zachodniej a już istniejącymi i planowanymi rurociągami w Europie Wschodniej. Niemcy wymieniły również pozytywny wpływ projektu na bezpieczeństwo dostaw, elastyczność i konkurencyjność przemysłu europejskiego w kontekście globalnym. Twierdzą one, że subwencja zapobiega niepowodzeniu rynkowemu, ponieważ bez wsparcia ze środków publicznych projekt byłby nierentowny. Ponadto Niemcy zwróciły uwagę, że nawet uwzględniając planowaną subwencję w wysokości 70 mln EUR, oczekiwany zysk z inwestycji dla EPS wyniesie tylko 1,3 %, co potwierdza, że przedsiębiorstwa uczestniczące w projekcie są zainteresowane przede wszystkim długoterмальnym bezpieczeństwem dostaw, a nie krótkoterminowym zyskiem. Niemcy argumentowały dalej, że projekt nie spowoduje zakłócenia konkurencji, ponieważ jego uczestnicy akceptują zasadę minimalnego zysku oraz niedyskryminujące warunki dostępu do rurociągu dla wszystkich użytkowników.

- (38) Niemcy podkreśliły praktycznie jednogłośnie poparcie dla projektu. Jeżeli chodzi o krytyczne uwagi konkurenta, który chciał pozostać anonimowy, to Niemcy zwróciły uwagę na jego poparcie dla sieci o zasięgu europejskim, której powstanie – wbrew stanowisku konkurenta – zależy od realizacji projektu EPS. W odniesieniu do przyłączenia do obu prywatnych rurociągów Niemcy po pierwsze zwróciły uwagę na prawo konkurencji, które zapobiegnie dyskryminacji lub nadużyciom posiadanej pozycji przez właścicieli rurociągów, a po drugie na rozmowy prowadzone przez EPS i właścicieli prywatnych rurociągów w celu zapewnienia otwartego dostępu. Powołując się na nieznaczny zysk projektu, Niemcy odrzuciły zastrzeżenia Komisji, że intensywność pomocy jest wyższa niż to konieczne. Niemcy przedłożyły wyczerpujące informacje na temat kosztów kwalifikowanych, obliczenia zysku z inwestycji, sytuacji na rynku (z uwzględnieniem propylenu i pochodnych), importu z krajów trzecich, szacunkowych wielkości przesyłu oraz produkcji i zużycia przedsiębiorstw uczestniczących bezpośrednio w projekcie, a także rurociągów, które mają być połączone z rurociągiem EPS.

6. OCENA POMOCY

6.1. Istnienie pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE

- (39) Zgodnie z art. 87 ust. 1 Traktatu WE wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

- (40) Pomoc, którą zamierzają przyznać Niemcy, zostanie przyznana bezpośrednio przez organ państwowy. Będzie ona pochodzić z zasobów publicznych.

- (41) EPS, przedsiębiorstwo eksploatujące rurociąg, świadcząc usługi przesyłu, wykonuje działalność gospodarczą i w związku z tym należy je uznać za przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 87 ust. 1.

- (42) Ponieważ pomoc pozwala konsorcjum na wybudowanie i eksploatację rurociągu przez okres 25 lat bez konieczności ponoszenia całości kosztów tego przedsięwzięcia, odnosi ono korzyść ekonomiczną. Ponieważ inwestycja budowy rurociągu jest blisko związana z obecnymi i planowanymi inwestycjami polegającymi na zwiększeniu zdolności produkcyjnych etylenu i propylenu oraz pochodnych etylenu, pomoc przysparza korzyści nie tylko w odniesieniu do przesyłu, ale także w stosunku do produkcji etylenu i pochodnych etylenu.

- (43) Korzyść tę należy uznać za selektywną, a rurociągu nie można uznać za „infrastrukturę publiczną”. Finansowanie budowy z zasobów publicznych lub eksploatacja infrastruktury transportowej jednak nie zawsze musi być traktowana jako pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1. Tego rodzaju infrastrukturę udostępnia państwo, „ponieważ mechanizm cenowy nie jest wystarczająco wydajny, aby umożliwić jej budowę. Dobra, jak infrastruktura, z reguły są niepodzielne i mogą z nich korzystać wszyscy obywatele, czy to odpłatnie czy nieodpłatnie. Dobro publiczne udostępnione przez państwo przynosi korzyść całemu społeczeństwu, a nie tylko określonym przedsiębiorstwom lub gałęziom gospodarki (zasada niewyłączności)”⁽¹¹⁾. Decydujące są więc również inne kryteria, nie tylko stosunki własnościowe.

- (44) Przedmiotowa infrastruktura nie służy – jak porty, lotniska i autostrady – ogółowi, lecz wyłącznie interesom ekonomicznym tej gałęzi przemysłu. W ten sposób przysparza ona korzyści wyłącznie niektórym przedsiębiorstwom, w tym przypadku ograniczonej liczbie podmiotów gospodarczych z określonej branży przemysłu chemicznego w określonej części państwa członkowskiego. Rurociąg może służyć wyłącznie do przesyłu etylenu, a członkowie konsorcjum są producentami lub odbiorcami etylenu, bezpośrednio zainteresowanymi budową rurociągu. Rurociąg będzie własnością konsorcjum, a ograniczenia w użytkowaniu, które byłyby podstawą przyznania pomocy, będą obowiązywać tylko przez 25 lat. Na budowę oraz eksploatację rurociągu nie ogłoszono przetargu. W związku z tym jest to projekt selektywny.

⁽¹¹⁾ XXV sprawozdanie na temat polityki konkurencji 1995, KOM(96) 126 wersja ostateczna, pkt 175, str. 85.

- (45) Ponadto budowa rurociągów do przesyłu substancji chemicznych nie należy do zadań państwa. Budowa takich rurociągów jest działalnością gospodarczą, która z reguły należy do zadań i potrzeb przemysłu. Budowa rurociągu oraz planowane świadczenie usług przesyłowych są przedmiotem działalności EPS, która bezpośrednio i pośrednio przyczyni się do opłacalności inwestycji. Decyzje o inwestycjach w rurociągi do przesyłu substancji chemicznych są często elementem decyzji o zwiększeniu lub zmniejszeniu zdolności produkcyjnych. Część nowszych rurociągów została zbudowana bez pomocy państwa, inne znowu z pomocą państwa; ta pomoc była jednak uzasadniona przepisami wspólnotowymi dotyczącymi pomocy państwa o przeznaczeniu regionalnym lub względami ochrony środowiska.
- (46) Zgodnie ze stałym orzecznictwem sądów Wspólnot Europejskich kryterium wpływu na wymianę handlową jest spełnione, jeżeli przedsiębiorstwo, beneficjent, wykonuje działalność gospodarczą, która stanowi przedmiot wymiany handlowej między państwami członkowskimi. Jeżeli weźmie się pod uwagę nie tylko etylen, ale także propylen oraz pochodne etylenu i propylenu, to Komisja musi stwierdzić, że dotyczy to również działalności gospodarczej członków konsorcjum. W związku z tym korzyść odniesiona z pomocy zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji między państwami członkowskimi.
- (47) Niniejsza ocena zgodności wykazuje określone podobieństwa do spraw dotyczących pomocy państwa C67/03, C68/03 i C69/03; w tych sprawach chodziło o pomoc udzieloną przez Niemcy, Niderlandy i Belgię na budowę rurociągu do przesyłu propylenu z Rotterdamu przez Antwerpię do Zagłębia Ruhry. W tych sprawach dotyczących pomocy państwa Komisja wydała decyzję pozytywną i jasno stwierdziła, że subwencja stanowi pomoc państwa⁽¹²⁾.
- (48) Z wyżej wymienionych powodów środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE.
- (49) Artykuł 87 ust. 2 i 3 Traktatu WE przewiduje określone odstępstwa od ogólnego zakazu pomocy państwa wynikającego z ust. 1. W szeregu wytycznych i wspólnotowych zasadach ramowych Komisja ustaliła, w jakich warunkach można zastosować te odstępstwa. Te wytyczne i wspólnotowe zasady ramowe nie mają jednak zastosowania w omawianym przypadku. I tak przepisy wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego⁽¹³⁾ obowiązują wyłącznie w stosunku do pomocy państwa, która umożliwia beneficjentom redukcję zanieczyszczeń środowiska; ale nie można ich zastosować do inwestycji, które powodują zmniejszenie zanieczyszczenia środowiska przez konkurentów beneficjenta pomocy. Również przesyłu propylenu rurociągiem nie można uznać za dostosowanie procesu produkcyjnego etylenu w rozumieniu ochrony środowiska, ale za odrębną usługę. Potwierdza to jeszcze fakt, iż rurociąg będzie wybudowany przez nowy podmiot prawny powołany wyłącznie w tym celu, aby zbudować rurociąg i świadczyć usługi przesyłu etylenu. Pomimo że udziałowcy EPS produkują i przetwarzają etylen, nowa działalność będzie przede wszystkim polegać na przesyśle. Ponadto obecnie pomiędzy Ludwigshafen a Münchsmünster nie przesyła się etylenu. Projekt bezpośrednio nie skutkuje zmniejszeniem emisji przez przedsiębiorstwa w nim uczestniczące. Bezpośrednim celem projektu jest raczej świadczenie nowej usługi przesyłu, która siłą rzeczy powoduje emisję i jest uciążliwa dla środowiska. W związku z tym w omawianym przypadku nie można zastosować wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego.
- (50) Nie można również zastosować postanowień tytułu V Traktatu WE (Transport) dotyczących zgodności pomocy państwa z Traktatem. Według art. 73 Traktatu WE pomoc, która odpowiada potrzebom koordynacji transportu, jest zgodna z Traktatem. Artykuł 80 Traktatu WE zawęża jednak zakres obowiązywania postanowień tytułu Transport: „Postanowienia niniejszego tytułu stosują się do transportu kolejowego, drogowego i śródlądowego”. W związku z tym nie można zastosować art. 73 do omawianego przypadku.
- (51) Rurociąg jest częścią sieci rurociągów do przesyłu etylenu o zasięgu europejskim, której budowa leży w interesie europejskiej branży petrochemicznej, także przedsiębiorstw, które mają swoje siedziby w regionach wspomnianych. Nie zostały one uwzględnione w szeregu wytycznych i wspólnotowych zasadach ramowych wydanych przez Komisję. W związku z tym należy sprawdzić, czy możliwe jest zastosowanie odstępstwa do tej pomocy bezpośrednio na podstawie art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE. Należy zbadać, w jakim stopniu środek służy celom Wspólnoty, czy jest on niezbędny i proporcjonalny i w jakim stopniu mógłby on zakłócać konkurencję.

⁽¹²⁾ Decyzja Komisji 2005/170/WE (Dz.U. L 56 z 2.3.2005, str. 15).

⁽¹³⁾ Dz.U. C 37 z 3.2.2001, str. 3.

6.2.1. Realizacja celów Wspólnoty

- (52) Planowany rurociąg ma centralne znaczenie dla sieci rurociągów do przesyłu etylenu o zasięgu europejskim, która to sieć miałaby połączyć istniejące sieci z różnymi, niepołączonymi „wyspami przemysłowymi” rozproszonymi na wspólnym rynku. Ta sieć poprawia ogólną konkurencyjność gospodarki europejskiej, a branży petrochemicznej w szczególności, co jest zgodne z interesami Wspólnoty, ponieważ wzmocnienie konkurencyjności jest jednym z głównych celów strategii lizbońskiej. Jak słusznie argumentują Niemcy, rurociąg zwiększa elastyczność i bezpieczeństwo dostaw – np. w przypadku awarii lub koniecznych prac serwisowych – co powoduje spadek kosztów całkowitych i poprawę warunków produkcji i dostaw etylenu i pochodnych etylenu. Sieć pozwoli też na przezwyciężenie wąskich gardeł w zaopatrzeniu w surowce. Przyczyni się również do rozwiązania obecnego problemu, który wynika z tego, że popyt na etylen i propylen nie rośnie odpowiednio do stałego stosunku, w jakim te związki chemiczne otrzymywane są w procesie produkcyjnym. Sieć zwiększy również elastyczność wyboru lokalizacji dla nowych inwestycji, umożliwiając producentom wybranie lokalizacji produkcji o najniższych kosztach. Z tych powodów zakłada się, że sieć ma duże znaczenie dla branży petrochemicznej⁽¹⁴⁾.
- (53) Ponadto sieć rurociągów umożliwia wszystkim producentom i odbiorcom etylenu zlokalizowanym wzdłuż rurociągu lub połączonych z nim sieci sprzedaż i zakup etylenu. W ten sposób rurociąg rozszerza właściwy rynek geograficzny, który obecnie ogranicza się do producentów w Bawarii i do samej Bawarii. Dzięki różnorodności form transakcji rynkowych, takich jak „swapping”, ostatecznie korzyść z rozszerzenia właściwego rynku geograficznego odniesą wszystkie podmioty gospodarcze, tak że można założyć, że sieć nie tylko wzmocni konkurencyjność, ale również konkurencję między podmiotami gospodarczymi. To z kolei da istotny impuls do dalszego obniżenia kosztów oraz do wzrostu konkurencyjności tej branży.
- (54) Rozbudowa sieci przyniesie korzyść wszystkim przedsiębiorstwom przyłączonym do sieci, nawet jeśli Komisja ma świadomość faktu, że np. połączenie z obszarem działania ARG jest ważniejsze dla przemysłu w Bawarii niż dla samego obszaru działania ARG.
- (55) Pomimo dowodów i zapewnień, jakie złożyły Niemcy i uczestnicy projektu opisanego w motywie 28, Komisja nie może pominąć faktu, że w niektórych przypadkach przyłączenie do rurociągu nie jest jeszcze pewne. Dotyczy to również planowanych rurociągów, które mają połączyć Bawarię z Republiką Czeską, Austrią

i Słowacją, a które mają fundamentalne znaczenie dla rozbudowy sieci. Jednakże istniejące dowody, logika biznesowa tego projektu oraz wyraźne wsparcie dla projektu wyrażone przez wszystkich zainteresowanych i uczestników (z władzami austriackimi włącznie) pozwalają wnioskować, że przyłączenia są prawdopodobne, nawet jeśli realizacja tych projektów nie jest do końca pewna. Biorąc pod uwagę okoliczności omawianego przypadku, nierealnym byłoby oczekiwać, że da się wyeliminować takie niepewne elementy. Budowa tego rurociągu pociągnie za sobą znaczne koszty. Ponadto takie decyzje inwestycyjne pozostają w ścisłym związku z innymi decyzjami o zwiększeniu lub zmniejszeniu zdolności produkcyjnych etylenu i propylenu, które również pociągają za sobą dodatkowe wysokie koszty. Jest sprawą oczywistą, że wszystkie te decyzje muszą być zgodne z oczekiwanymi zmianami na rynku. Z tego powodu budowa całej sieci będzie wymagała czasu. Planowany rurociąg należy postrzegać jako pierwszy krok do budowy całej sieci i do zmniejszenia niepewności. W przeciwieństwie do tego nieprzepracowanie planowanej inwestycji oznaczałoby, że z całą pewnością nie zostanie zbudowana cała sieć. W związku z tym rurociąg w Bawarii stanowi istotny łącznik pomiędzy Europą Zachodnią a kolejnymi rurociągami w Europie Środkowej i Wschodniej.

- (56) Jak wyjaśniono w motywie 30, przedsiębiorstwa eksploatujące rurociągi, które mają być przyłączone do planowanego rurociągu, w związku z oceną tego przypadku w świetle prawa konkurencji oraz z przepisami wynikającymi z niemieckiego prawa konkurencji, zobowiązały się do zapewnienia otwartego i niedyskryminującego dostępu. Te obietnice przyczyniają się do realizacji celu Wspólnoty, jakim jest uczciwa konkurencja. Zwiększają one przejrzystość rynku, wzmocniają konkurencję i przyczyniają się do zapobiegania zakłóceniom konkurencji, które miałyby miejsce w innym przypadku. Komisja przywiązuje duże znaczenie do faktu, że do tych rurociągów będzie stosowana zasada *wspólnego przewoźnika* („common carrier”) oraz zasada *otwartego dostępu* i jest zdania, że te zasady również będą miały duże znaczenie dla rurociągów budowanych w przyszłości. Komisja stwierdza, że te zasady stosuje się już do innych rurociągów, w szczególności należących do systemu ARG, a tam, gdzie rurociągi nie są eksploatowane według wymienionych zasad, reguły konkurencji pozwolą na ograniczenie przypadków zakłócenia konkurencji w danych państwach członkowskich.
- (57) Dzięki usprawnieniu transportu i wykorzystaniu najbardziej efektywnego środka transportu rurociąg przyniesie być może korzyści dla środowiska. Przesył surowców, takich jak etylen i ropa, rurociągiem jest bardziej przyjazny środowisku niż inne metody transportu, które wykorzystuje się przy produktach pochodnych i końcowych. Popyt na tworzywa sztuczne zależy w dużej mierze od ogólnego poziomu popytu i produkcji przemysłowej i nie ma żadnego powodu, aby przypuszczać, że w Bawarii jest inaczej. Jeżeli założymy, że rurociąg nie powstanie, a cała branża petrochemiczna w Bawarii upadnie, to trzeba by transportować do Bawarii znaczne ilości pochodnych etylenu oraz

⁽¹⁴⁾ Decyzja nr 1364/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. ustanawiająca wytyczne dla transeuropejskich sieci energetycznych oraz uchylająca decyzję 96/391/WE i decyzję nr 1229/2003/WE (Dz.U. L 262 z 22.9.2006, str. 1).

produktów pośrednich i końcowych. Ponadto użytkownicy znajdujący się wzdłuż całego rurociągu mogą inwestować, zwiększając wydajność produkcji, oraz wybierać lokalizacje bliżej klientów i/lub lokalizacje mniej uciążliwe dla środowiska. Jednakże ogólny upadek branży petrochemicznej w Bawarii jest raczej mało prawdopodobny. Z tego powodu możliwe korzyści są zbyt niepewne, aby je uwzględnić jako pozytywy przy ocenianiu pomocy. Z drugiej jednak strony należy założyć, że rurociąg przynajmniej nie będzie miał negatywnego wpływu na środowisko.

6.2.2. Niezbędność oraz proporcjonalność pomocy

(58) Pomoc jest ograniczona do niezbędnego minimum, a instrument wydaje się być odpowiedni do osiągnięcia zakładanego celu. Z danych przedstawionych przez Niemcy można obliczyć zysk z inwestycji w wysokości ok. 1,2 %, uwzględniając pośrednie korzyści dla członków konsorcjum, oraz wyraźnie poniżej 1 %, uwzględniając tylko korzyści bezpośrednie. Zysk z inwestycji w takiej wysokości jest niski w porównaniu z zyskami zwykle osiąganymi przez tę branżę. Z tego powodu należy przypuszczać, że projekt nie zostałby zrealizowany bez pomocy państwa.

(59) Należy zwrócić uwagę, że intensywność pomocy wynosi 29,1 % (a w żadnym wypadku nie przekracza 29,9 %); tak więc jest ona wyraźnie niższa niż 50 %, które przewidywało zgłoszenie, a która to wielkość była przyczyną podjęcia przez Komisję decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego.

(60) Należy potwierdzić, że pomoc ogranicza się do niezbędnego minimum, ponieważ beneficjenci ponoszą co najmniej 70 % kosztów. Intensywność pomocy w wysokości 29,1 % jest porównywalna z intensywnością pomocy dopuszczalną na podstawie wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego lub wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej. Jest ona niższa niż intensywność dopuszczalna w przypadku innych rodzajów otwartej infrastruktury transportowej. Jednak od intensywności pomocy ważniejszy jest oczekiwany zysk z inwestycji, w tym przypadku w wysokości ok. 1,2 %, uwzględniając pośrednie korzyści dla członków konsorcjum, oraz wyraźnie poniżej 1 %, uwzględniając tylko korzyści bezpośrednie.

6.2.3. Uniknięcie niedopuszczalnego zakłócenia konkurencji

(61) Pomoc zakłóca konkurencję głównie na rynku etylenu. Z jednej strony pomoc przyczyni się do „eksportu”

nadmiaru produkcji etylenu do Ludwigshafen i być może dalej, do systemu ARG. Ponieważ pomoc nie będzie miała bezpośredniego wpływu na koszty produkcji, do której należy doliczyć koszty transportu, jej wpływ na ceny będzie ograniczony. OMV i ROG będą bezpośrednimi konkurentami w stosunku do producentów etylenu w innych lokalizacjach wzdłuż zespolonej sieci; jednak zwiększenie zdolności produkcyjnych przez OMV i Ruhr Oel w stosunku do już istniejących mocy produkcyjnych na obszarze ARG jest nieznaczące, a udziały rynkowe beneficjentów są niskie.

(62) Pomoc zakłóca konkurencję również na rynkach produktów pochodnych etylenu oraz pośrednich i końcowych produktów z tworzywa sztucznego. Dzięki pomocy przedsiębiorstwa z tej branży w Bawarii będą wydajniejsze. Jednak wpływ na konkurencyjność i konkurencję ma charakter pośredni i nie jest niedopuszczalnie znaczny.

(63) Uwzględniając globalny popyt i podaż, jest mało prawdopodobne, aby wzrost produkcji etylenu w Bawarii spowodował znaczny spadek produkcji etylenu na innych obszarach Wspólnoty. Popyt na tworzywa sztuczne wzrasta w dużej mierze równoległe do ogólnego wzrostu gospodarczego. I tak przewiduje się wzrost o około 2 % w Europie Zachodniej i o około 5,5 % w Europie Wschodniej. Poza tym wpływ na rynek etylenu będzie dotyczył głównie Niemiec, tzn. państwa członkowskiego, które zgłasza pomoc. Wpływ wzdłuż sieci rurociągów w Belgii i Niderlandach będzie miał charakter pośredni i będzie prawdopodobnie dotyczył również instalacji beneficjentów, w szczególności fabryki BASF w Antwerpii.

(64) Wreszcie obietnice złożone przez przedsiębiorstwa eksploatujące rurociąg w stosunku do planowanego rurociągu powinny przyczynić się do zapobieżenia dalszym zakłóceniom konkurencji pomiędzy różnymi użytkownikami rurociągu. Jak już wyjaśniono w motywie 56, duże znaczenie ma fakt, że rurociągi będą eksploatowane zgodnie z zasadą wspólnego przewoźnika („common carrier”) oraz zasadą otwartego dostępu.

(65) W decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja wyraziła swoje wątpliwości w stosunku do obniżonych opłat w przypadku umów długoterminowych oraz dużych ilości. Niemcy wyjaśniły, że nie są przewidziane takie rabaty, co również będzie miało pozytywny wpływ na konkurencję oraz na zmniejszenie przeszkód przy wchodzeniu na rynek.

6.2.4. *Równowaga między interesem Wspólnoty
a zakłóceniem konkurencji*

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

- (66) Z powyższych powodów należy stwierdzić, że pomoc leży w interesie Wspólnoty i że ten fakt równoważy nieznaczne zakłócenie konkurencji, które prawdopodobnie nastąpi. W związku z tym pomoc można uznać za zgodną ze wspólnym rynkiem.

Pomoc państwa w wysokości 29,9 % kwalifikowanych kosztów inwestycji, którą Niemcy zamierzają przyznać spółce Ethylen-Pipeline Süd GmbH & Co. KG (EPS), zgodnie z art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE jest zgodna ze wspólnym rynkiem do wysokości 44 850 000 EUR.

Artykuł 2

7. WNIOSEK

Decyzja skierowana jest do Republiki Federalnej Niemiec.

- (67) Pomoc państwa w wysokości 29,9 % kwalifikowanych kosztów inwestycji, którą Niemcy zamierzają przyznać konsorcjum EPS na budowę rurociągu do przesyłu etylenu między Ludwigshafen a Münchsmünster, jest zgodna ze wspólnym rynkiem do wysokości 44 850 000 EUR,

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 października 2006 r.

W imieniu Komisji

Neelie KROES

Członek Komisji